

Immanuel- jouludraama 29. kerran

Vuonna 1989 alkanut perinne jatkuu Nurmeksen Maariankadulla ja kirkkopuistossa jouluaaton aattona, lauantaina 23.12.2017. Ohjaajaksi on lupautunut näyttelijä-ohjaaja, teatteritaiteen maisteri **Emilia Pokkinen**. Hän tutustui Nurmekseen Bomban juhlatuokkien aikoina ja on ohjannut muun muassa Helsingin Kallion seurakunnan Tie Jerusalemiin -pääsiäisnäytelmän.

Pääosa tämänvuotisen Immanuel-esityksen rooleista on vielä avoinna, mutta Mariana on jälleen **Anna-Leena Talasterä**, Joosefina **Heikki Ovaskainen** ja Gabrielina **Markku Antikainen**.

Pääsymaksuttoman esityksen kustannusarvio on noin 16.000 euroa, josta valtaosa kuluu valoihin ja äänentoistoon. Varainhankinta on käynnissä: myydään kortteja, kerätään pullopantteja ja järjestetään tukikonsertti. Myös lahjoituksia otetaan vastaan.

Esitystä voi tukea tilaamalla Anu Vanaksen suunnittelemaa vuoden 2017 kortteja joko taitettuna (kuorineen 2,50€ kappaleelta) tai postikorttimallisenä (1,80 €). Voi myös hankkia aikaisempien vuosien "retrokortteja". Mallit ja hinnat ovat Immanuelin nettisivulla www.immanuel.fi. Tilaukset voi tehdä sähköpostilla: immanuel.sihteri@gmail.com. Myös Haikola välittää tilauksia.

Joulurunoja ja joululauluja

Haikolassa
su 17.12.2017 klo 14

Perinteisessä
"Vedä jo jouluhenkeä"
-tuokiossa esiintyvät
Ylä-Karjalan kansalaisopiston
lausujat.

Lauletaan myös joululauluja.

Kahvitarjoilu.

Ennen ohjelmaa voi klo 13
nauttia kevyen adventtilounaan.

Immanuel Jumala meidän kanssamme

Immanuel on Nurmeksen jouluisen katunäytelmän tärkein sana. Itselleni se avautui, kun aloin tutkia Raamattua Immanuelin kirjoitustyötä varten. "Katos, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan, ja hänelle annetaan nimeksi Immanuel – se merkitsee: Jumala on meidän kanssamme." Näin Jumala ilmoittaa profeetan kautta.

Kristikunnan ensimmäisenä jouluna Kolmiyhteinen Jumala puuttui ennennäkemättömällä tavalla ihmiskunnan elämään ja kohtaloon. Ensimmäisen joulun jälkeen Hän ei ollut enää vain Jumala taivaissa, vaan Hänestä tuli Jumala meidän kanssamme. Jumala ihmisten kanssa, ihmisten elämässä.

Nurmeksen Immanuelin jouluisen sanoma on, että ensimmäisestä joulusta lähtien ihminen ei ole enää ollut yksin, omien voimiensa varassa. "Jumala meidän kanssamme" on meidän kanssamme kaikissa syvyyksissä ja pimeyksissä.

Nimen haltijan kaikkialle yltävästä ja iäisesti pysyvistä läsnäolosta kertoo myös Siionin Kanteleesta löytyvä Martta Kaukomaan laulu: "Niin alhaalla ei ku-

kaan kulje, ettei siellä Jeesus ois."

Jumala meidän kanssamme ei ole teoriaa, ei oppi, eikä ajatus, vaan käytäntöä. Hän on meidän kanssamme arjessa, iloissa ja suruissa, Hän toimii meissä ja meidän kanssamme. Niin kuin munkki Laurentiuksen kerrotaan sanoneen: kun olen keittiössä, Jeesus on siellä kanssani kattiloiden ja patojen keskellä.

Asia tuli todistetuksi heti Immanuel-draaman alkuvaiheissa. Monet asiat hoituvat ihmeellisellä tavalla rahoitusta myöten. Ja asioita oli paljon! Käsikirjoitus, laulujen sanat, näytelmän sävellys, puvusto, esiintyjät, ohjaaja, esiintymispaikka, liikennejärjestelyt, luvat, vakuutukset, valaistus, äänentoisto. Suuri urakka, joka eteni niin vauhdilla, ettemme me tekijät tahtoneet mukana pysyä.

Se kaikki voima ja viisaus, joilla Immanuelia synnytettiin, ei todellakaan tullut meistä tekijöistä. Se oli meille selvä. Jumala oli meidänkin kanssamme.

Niin kuin Immanuel-draaman synnytyvaiheet kertovat, ensimmäisen joulun

ilmoitus Jumalasta meidän kanssamme, ei ollut ilmoitus vain sen ajan ihmisille, vaan ilmoitus myös tämän päivän ihmisille ja kaikkien tulevien aikojen ihmisille. Siksi Immanuel-draama on presensissä. Jumala tahto on iäisesti syntyä ja olla ihmiselle Jumala ihmisen kanssa.

Siitä kertoo myös Immanueliin kirjoittamani laulu:

"Ihminen on armon saanut Jumalan silmissä

Kristus tahtoo syntyä tässä ja nyt
Ikuisesti Hänen tahtonsa on syntyä
ihmisessä tässä ja nyt. Tässä ja nyt.
Tapahtukoon meille Hänen tahtonsa mukaan."

Eeva Vainio, jouludraaman äiti

Kiitos!

Kiitos Vaara-Karjalan Leader!
Kiitos projektipäällikkö Tuula!
Kiitos talkoolaiset!

Selailin vastikään vuosien 2008–2009 sidottuja Pirtin Viestejä. Ne palauttivat mieleen ahdistuksen opiston tulevaisuudesta. Pirtin Viesti lainasi silloin aforisti-piirtäjä **Maija P:tä** ”*Toivoo on, vaikei merkkejä näy.*” Itse muistelin unkarilaisrunoilijan sanoja: ”*Sil-loinkin, kun silmä ei yllä, kristitty katsoo taivaanrannan taa.*”

Toivo ei ollut turha. Opistorakennukset saatiin myydyksi, minkä jälkeen Nurmeksien evankelisen opiston ystävät ry on keskittynyt Haikolan saneeraamiseen ja kehittämiseen.

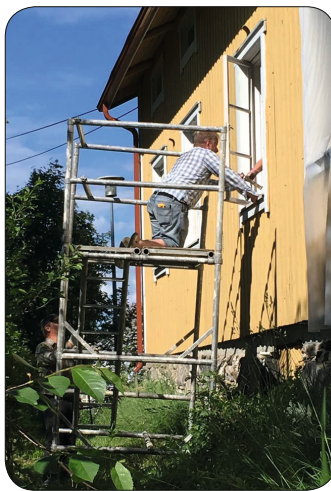
Tässä uuden Haikolan rakentamisprojektissa on kolme erityiskiitoksen ansaitsevaa tahoa. Projektipäällikkönä toimineen **Tuula Koiviston** idearikkautta ja sitkeyden, peräänantamattomuuden ja pitkäjänteisyyden hedelmiä on Haikolassa edelleen huomattu pitkin matkaa. Turhaan Tuulaa ei nimetty yhdistyksen kunniajäseneksi.

Kaiken kehittämistyön on yhdistykselle mahdollistanut ennen muuta Vaara-Karjalan Leader ry. Siltä on saatu tukea hankkeisiin, joilla korjattiin Haikolan rakennuksia, rakennettiin metsäpuutarhaa, asennettiin maalämpö, kunnostettiin vaaran polku luonto- ja historiapoluksi, pystytettiin näköalatorni ja nyt viimeksi toteutettiin Haikolan aurinkosähköhanke. Ilman Leader-tukea kaikki tämä ei olisi ollut mahdollista.

Kolmas taho ovat uskolliset talkoolaiset ja lahjoittajat!

On paikallaan kiittää ja toivottaa kaikille lukijoille rauhaisaa, levollista ja virkistävää joulun Herran siunaamaa juhla-aikaa!

Haikolassa 20.11.2017
Kyllikki Tiensuu

KKK-hanke 2017–2018

”Kestävää kehitystä Kohtavaaraan”

EDELLISESSÄ Pirtin Viestissä kerrottiin Nurmeksien evankelisen opiston ystävät ry:n uudesta Leader-hankkeesta: hankitaan aurinkopaneelit ja aurinkoenergian tallettamiseen litiumioniakut sekä vähennetään talon energiankulutusta tiivistämällä ikkunoita ja ovia. Akut olivat vielä harvinaisuus Pohjois-Karjalassa ja koko Suomessa.

Paneelien ja akkujen asentaminen olivat ammattimiesten työtä. SolarPro-niminen yritys hoiti tämän puolen hankkeesta. Yhdistys sitoutui tekemään oman osuutensa sataprosenttisesti talkootyöllä hoitamalla talon ja aittojen kaikkien ikkunoiden ja ovien

korjaamisen lämpötalouden kannalta aikaisempaa parempaan kuntoon. Talkootyötunteja kertyi jo yli puolet tarvittavasta 800:sta.

Toinen talkookohde on Kohtavaaralle kesällä 2016 kunnostetun luonto- ja historiapolun jatkaminen vaaran laen soistuneen pikkulammikon maastoon. Tämä työ tehdään tulevana kesänä 2018. Talkootyötä siis riittää!

Viime kesänä maalarimestari **Yrjö Pelkosen** asiantuntevalla opastuksella talkooväki oppi stiftamaan, kittamaan, maalaamaan, tiivistämään ja – pesemään – ikkunoita. Yhteensä käsiteltiin yli neljä-

kymmentä ikkunaa. Heinäkuun alun sää suosi projektia. Kiitollisia oltiin Yrjölle, Maestro-opettajalle, jolta operaatio varasti monta viime kesän harvinaista aurinkopäivää!

Elokuun alussa tulivat aurinkopaneelit, akut ja niiden asentajat. Sää suosi sitäkkin vaihetta. Niinpä nyt pystytään jopa kännykällä seuraamaan Solar.web-sivuilta, paljonko Haikolan paneelit tuottavat milloinkin sähköä ja paljonko otetaan virtaa valtakunnan verkosta. Jo kevätaurinko ja -hanget tehostavat sähköntuottoa. Eniten aurinkosähköä saadaan kesällä.

Haikolan aurinkosähköhankkeesta on video osoitteessa: <https://www.youtube.com/watch?v=bTP-1rUJH2U>

Kohtavaaran Luonto- ja historiapolku sai alusta alkaen hyvän vastaanoton. Ensimmäisen vuoden aikana (21.8.2016–20.8.2017) kävijöitä oli 1 972. Marraskuun 2017 puoliväliin mennessä vaaran vieraskirjaan oli kirjoittanut nimensä jo 2 400 kävijää. Näiden lukujen päälle tulevat kaikki ne, jotka eivät ole merkinneet nimeään!

Toivontornin vieraskirjasta poimittuja kommentteja

Näköalapaikka torneineen on todellinen helmi! Kansallismaisemaa lintuperspektiivistä. Kiitos teille talkoolaisille! Upeat maisemat ja horjumaton torni!

Näköalatornia ja maisemia ihas-telemassa. Hieno paikka ja upeat maisemat! Hieno uusi torni. Hyöppä on fiilistellä!

Päivökahvilla aivan upeissa puitteissa. Auringonlaskun aikaan, tuuleton sää, kaunista, peilityyni Pielisen pinta.

Onpa hulppeat maisemat ja kaunis syksyinen ilta, reitti tornille mielenkiintoinen. Oli

mukava palata 1700–1800 luvun asuinraunioille. Paljon kiitoksia tekijöille! Vanha on torni. Kiva retki, palkitseva maisema ”Pikku Koli”.

Mahtavat maisemat. Pielinen sinisenä auringossa lainehtii. Aivan huikea paikka. Tulimme uudestaan ihailemaan maisemia, kiikari mukana nyt. Kaunista on.

Loppiainen ja pakkasta –31. Hieno sää, aurinko paistaa ja kuuraiset puut!

Kipusin tornille glögille ja auringon paistetta ihailemaan. Lumienkäylien alas.

Lumihiutaleita hiljalleen... Kaunis, kirkas aurinko paistaa... Siis vaihtelevan keväisessä säässä.

Pienellä eväretkellä hyöässä säässä ja huippumaisemissa. Lehti puhjennut vasta nyt parhaimmilleen, kaunista vihreää ympärillä. Käki kukkua helskyttelee. Että on ihanaa!

Kiitos Opistolle ja talkoolaisille, että tällainen luontokohde on meidän kaikkien nähtävänä. Hengästyttävässä maisemassa juoksentekikin sujuu tehokkaasti.

Mahtavia maisemia ja kaunista luontoa ihailemassa ja nautiskele-

massa. Suurkiitokset polun merkitsijöille ja tornin rakentajille!

”Mä oksalla ylimmällä...” Hienot maisemat, kiipeilyn rasitukset unohtuvat täysin. Elävänä perillä vaikka koviin olti! Maisema palkitsi.

Mahtavat maisemat! Sielu ja silmä lepäävät! Täällä kelpaa viettää aikaa ystävien kanssa. Upea näköala, kiitos rakentajille, kyllä kannatti!

Kyllä on komeaa ja hiljaista. Eilen tultiin, levähtiin yö, nyt sitten kiivettiin ylös maisemia ihailemaan. Sielu lepää.

Kuva Juhani Heikkinen

Kukkia Sophie Mannerheimille

HELSINGIN SANOMIEN marraskuun kuu-
kausiliite ilmestyi lauantaina 4.11.2017.
Sen kannessa komeilivat marsalkka
Mannerheimin tyttäret **Sophie** ja **Ana-
stasie**, joiden elämänvaiheista kerrottiin
sisäsivuilla. Luin artikkelin kiinnos-
tuneena, mutta petyin, koska siinä ei
mainittu mitään Sophie Mannerheimin
vierailusta Helsingissä kesäkuussa
1952. Vierailu kuitenkin tapahtui, sillä
näin hänet omakohtaisesti Helsingin
Kalastajatorpalla.

Viikkosanomat-lehti järjesti luku-
vuonna 1951–1952 kouluille suunnatun
suuren valtakunnallisen piirustuskilpai-
lun, jossa oli paljon eri sarjoja. Nurmek-
sen Yhteislyseosta kilpailuun osallistui
luokka 3B kuvaamataidon opettajansa
Valma Mitikan innostamana. Ja mi-
ten siinä kävi? Meidän luokasta löytyi
kahden sarjan voittajat: **Anja Koivisto**,
silloin Lahti ja minä **Leena Pajamo**, sil-
loin Piironen. Palkintona oli Helsingin-

matka sekä meille että opettajalle.

Palkintomatka tehtiin kesäkuussa
1952 ja palkittuja oli eri puolilta Suomea
todella paljon. Oppilaat oli majoitettu
Johanneksen kirkon vastapäätä olevaan
Brobergin kouluun (nykyisin Designmu-
seo). Meille esiteltiin Helsingistä muun
muassa Eduskuntatalo, josta muistan is-
tuntosalin alastonpatsaat. Mannerheim-
museosta mieleeni jäi Marskin yksinker-
tainen kenttävuode sekä lattialla ollut
tiikerintalja, johon pää oli jätetty kiinni
kita avoimena. Tutustuimme myös Fa-
zerin makeistehtaaseen, jossa annettiin
lupa syödä muun muassa lakritsaa niin
paljon kuin vatsa veti. Ja sehän veti –
suorastaan pahoinvointiin asti. Nyky-
lasten ja nuorison huvituspaikasta Lin-
nanmäestä jäi minulle erikoinen muisto.
Kun kaikki laitteet olivat ilmaisia, istuin
heti ”härveliin”, jossa lattia ja istuimet
pyörivät eri suuntiin – vieläpä eri nope-
uksilla. Kun en heti alussa ymmärtänyt
vetää päästäni hartioiden väliin, tunsin
kaulani venyvän kierteelle ja hengityk-
sen lähes loppuvan. Oli pakko hetkeksi
pitää laitetauko.

Oli minulla omakin seikkailu. Äiti
oli ollut Helsingissä muutaman vuoden

sekä töissä että opissa ja ystävystynyt
Aino Pastisen kanssa, lähettivät toisil-
leen kirjeitä, kortteja ja kuvia. Äiti antoi
minulle tehtäväksi käydä tervehtimässä
Aino-rouvaa Arkadiankadun osoittees-
sa, neuvoi vielä miten löydän paikan.
Löysin lopulta oikean oven. Soitin ovi-
kelloa ja ovelle tuli äitini oloinen nainen.
En sanonut mitään, hymyilin vain. Ja
hetken päästä nainen sanoi: ”Hyvänen
aika, oletko sinä Hiljan tyttö. Sinulla on sa-
manlaiset etuhampaatkin!” Olin vieraana
koko iltapäivän ja kävimme yhdessä ter-
vehtimässä vielä muitakin äidin ja Ainin
yhteisiä tuttavuuksia.

Päätösjuhla Viikkosanomien piirus-
tuskilpailussa palkituille oli Kalastajator-
palla. Äiti oli ommellut minulle kirkkaan
keltaisen niin sanotun ”paremman me-
kon” mahdollista juhlaa varten. Ehkäpä
juuri tuon muista erottuvan keltaisen
mekon takia minut poimittiin joukosta
jonkun pojan pariin ojentamaan kukkia
vieraana olevalle Sophie Mannerheimil-
le. Kävelimme jännityksestä jäykkänä
salin läpi. Minä niiasin, poika kumarsi ja
ojensimme kukkakimpun noin 57-vuo-
tiaalle kunniavieraalle. Sitten palasin
Anjan ja opettajan luo pöytään. Jänni-

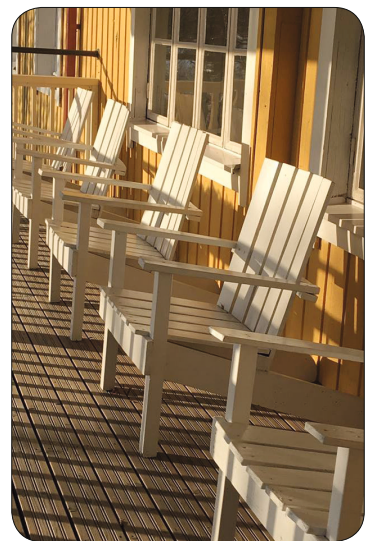
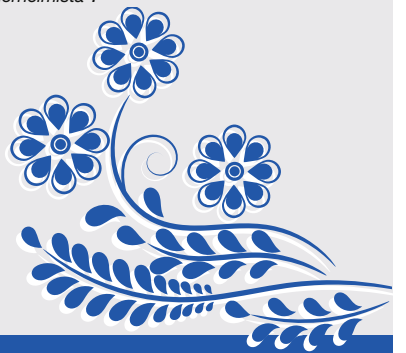
tyksen lauettua unohdin kaiken muun
paitisi kunniavieraan kädessä savuavan
tupakan, mikä oli erikoispitkän ”holkin”
päässä.

Helsinki 16.11.2017

Leena Pajamo

Wikipedian mukaan So-
phie Mannerheim oli
Suomelle arvokas suhde-
toimintahenkilö talvisodan
aikana Ranskan suunnitel-
lessa Suomen avustamis-
ta. Sophie pyrki hankki-
maan humanitaarista apua
Suomelle muun muassa
järjestämällä mediakam-
panjan. Belgialainen Na-
tion Belge -lehti raportoi 12. huhtikuuta 1940 ”ele-
gantista, solakasta ja savuketta polttavasta paronitar
Mannerheimista”.

Haikolan aktiivisen talkoolaisen harrastus

Pienoismalli säilyttää myllyn historiaa

NURMEKSELAINEN Paavo Turpeinen (80)
on ollut vuosien varrella usein nähty
kasvo Haikolan kevät- ja syystalkoissa.
Monena syksynä hän on leikannut talon
parisataa viinimarjapensasta ja levit-
tänyt niille kahdesti vuodessa lannoit-
teet. Paavon käden jälkeä ovat terassin
lepotuolit, jotka on tehty **Osmo Urjan-
heimolta** periytyneen mallin mukaises-
ti. Paavo kunnosti ja maalasi Haikolan
polkupyörät. Monen monessa muussa
Haikolan talkooprojektissa Paavo on ol-
lut mukana. Muutama päivä sitten Paa-
vosta tuli pienen suomalais-saksalaisen
tytön isoisä. Pirtin Viesti onnittelee läm-
pimästi!

Käsistään kätevällä Paavolla on
10.3.2011 alkaen ollut harrastuksena

Sivakkajoen Myllykoskessa toimineen
turbiinikäyttöisen vesivoimakivimyllyn
pienoismallin rakentaminen. Muiden
töiden ohella rakentaminen on ollut hi-
dasta, mutta paljon on jo valmiinakin.
”**Isäukko**” **Urho Turpeinen** siirsi myllyn
Pajukoskelta Sivakkaan juuri Paavon
syntymävuonna 1937. Tämä vuosiluku
on kaiverrettuna myös pienoismallin
hirsessä.

Myllystä on enää jäljellä vain sul-
kuläppä, mutta Paavo muistaa raken-
nuksen pienintä yksityiskohtaa myöten.
Muistikuvan mukaisesti hän on rakenta-
nut pienoismallia. Joitakin vanhan myl-
lyn osia on säilynyt vanhan kotipaikan
heinäliiterissä.

Inspiraation tähän projektiin Paavo

sai, kun katseli muun muassa Haikolan
lepotuolien teon jäljiltä jääneitä puun-
pätkiä. Hän mietti, miten niitä voisi
hyödyntää. Jotakin niistä varmaan saisi
aikaan. Siitä syntyi idea: rakennan myl-
lyn pienoismallin. Myllyn koko oli luon-
nossa 10 x 10 m, pienoismallissa 40 x 40
cm. Ensimmäinen kehikko syntyi juuri
10.3.2011.

Paavo käytti puumateriaalina pihla-
jaakin. Myllyn katon runsaat 700 pärettä
hän vuoli käsin haapapölkkyistä. Myllyn
keltaisiin oviin Paavo löysi maalin Tuula
Koivistolta saamastaan pikkupurkista.

Töitä riittää, kun on varustettava
malli remmeillä ja turbiinilla sekä mai-
semoitava ympäristö ”nurmella” ja uit-
toränni kivilohkareilla. ”Onhan siinä oma

näpräilynsä”, Paavo toteaa.

Aina sodan jälkeisiin vuosiin saakka
Paavon isä jauhoi myllyssään sivakka-
laisten, puukarilaisten, ylikyläläisten
ja muidenkin viljaa, olihan hänen myl-
lynsä pitäjän ainut isommanpuoleinen
laitos. Joskus pihassa oli kymmenenkin
hevosta odottamassa kuormansa kans-
sa.

Oman lisänsä myllyn elämään toivat
puu-uittoja tarkastamaan tulleet ”ukko-
herrat”. Myllykoski oli niin kova, että
uittoveneet ohittivat sen maitse. Uitois-
sa Paavokin oli pienestä pojasta lähtien
mukana ja myös hakkuutöissä, joista
hän muistaa yhden ”ukkoherran” lausu-
neen työn laatuvaatimuksesta, että ”vi-
nopäitten luku on tässä savotassa jo täysi”.

"Tuittu" tervehtii Pirtin Viestin lukijoita

Istun yksin huoneessani, jota sanon nykyään kodiksi. Olisi paljon aiheita kirjoittaa. Pianhan on joulukuu, joka on minulle vuoden parhaita aikoja. Kai se johtuu lapsuudesta, jonka joulumuistot tulevat aina mieleen. Nyt olen istunut yksin monet vuodet, eikä se minua ahdistakaan eikä pelota.

Joulun lapsi tuli maailmaan. Jos minulla ei olisi hiventäkään uskoa Jeesuksen syntymiseen ja elämiseen, en olisi jaksanut kulkea tätä elämää. Kiitän niitä ihmisiä, jotka ovat jaksaneet rukoilla puolestani.

Olen asunut hoitokodissa kaksi vuotta. Täällä näkee koko ajan ihmisiä, jotka taistelevat elämästään. Niin teen minäkin. Taistelen ja taistelen. Joskus menetän uskoni kaikkeen, varsinkin kun olen elämässäni joutunut niin paljon sairastamaan. Sairaudesta on tullut sukulaisten.

Nyt odotamme kuitenkin joulun aikaa valoisuuteen. Toivotankin kaikille hyvää joulua!

Valokuvaaja Timo Tikansalon muisto Kohtavaaran etanoista!

Toivo Salomaa oli Kansanopiston johtajana silloin, kun muun muassa serkkuni Liisa sekä yhteinen serkkumme – yhä Lieksassa asuva – Raili Jaskanen, olivat siellä samanaikaisesti oppilaina. Pääsin itsekin tuolloin Liisan seurassa vierailemaan Salomaiden kotona.

Pirtin Viestissä kerrottiin Kohtavaaran ukkoetanasta. Itsekin tutustuin siihen eräänä juhannusaattoyönä 1960-luvun alkupuolella. Olin jälleen kerran viettämässä kesälomaani Lippinlahden Arpilassa, kun päätin lähteä perinteiseen juhannusjuhlaan kansanopistolle. Illan päätteeksi läksin nousemaan vaaralle, ja siellä polulla huomasin kaksi hämmästyttävän isoa etanaa, jotka otin taskuuni. Meillä Allimaan poikien kanssa nimittäin oli yhteisenä elättinä harakanpoikanen, ja ajattelin viedä etanat sille heti aamulla ruuaksi.

Poikanen oli "majoitettuna" meidän edellisenä kesänä rakentamamme metsämökkiin. Aamulla Allimaan pojat tulivat kertomaan, että harakamme olikin löytynyt mökistä kuolleena, eikä se siis ehtinyt nauttia etanoista. Tyhmän itsekkäitähän toki olimme, kun vapaana elämään tarkoitettua luontokappaleen eläiksemme otimme. Olinhan kuullut lukuisista huonosti päättyneistä elättitäreinoista. Sellaista ei vain uskonut omalle kohdalleen sattuvan.

HAIKOLASSA TAPAHTUU

Uudenvuoden aaton viulukonsertti
Haikolassa 31.12.2017 klo 14. Esiintyvät Iida ja Eevi Pihlatie sekä Roosa Kärki.

Evangelisen lähetysyhdistyksen (ELY) kirkkopyhä

Nurmeksessa sunnuntaina 21.1.2018 klo 10. Saarnaa Jukka Näkki. Messun jälkeen kirkkokahvi ja Siionin Kanteleen laulu-tuokio rukoushuoneella. ELY:n Sambian-työn esittelyä.

Jukka Näkki

Saarna rovasti Aili Raitavuo. Kirkon jälkeen Haikolassa soppalounas ja päiväjuhlissa diakoni Erik Reinikka kertoo diakoniatyöstä tämän päivän Suomessa.

Aili Raitavuo

Erik Reinikka

Marian ilmestyspäivän messu
Nurmeksessä kirkossa su 18.3.2018 klo 10

Perinteinen juhannusjuhla

Haikolassa ja opiston rannassa pe 22.6.2018 klo 20 alkaen.

Nurmeksessä Kesäakatemia 1.–9.7.2018.

Taiteellisia johtajina toimivat vuorovuosin professori Tuija Hakkila ja pianotaiteilija Anna Laakso (2018).

Tuija Hakkila

Anna Laakso

Timo digitoi ja teki paljon muutakin

HAIKOLASSA työskenteli KAJO-keskuksen tuella vuoden päivät nurmekselainen datanomi Timo Turunen. Hänellä oli hyvin monipuolinen toimenkuva arkistojärjestelystä ja mainosten laatimisesta talon päivittäisiin huoltotehtäviin. Timon asiantuntemus oli korvaamaton, kun oli laadittava Kohtavaaran Luonto- ja historiapolun opastaulujen QR-koodit.

Niiden avulla kulkijat voivat älypuhelimellaan saada netistä lisätietoja.

Timo teki arvokkaan työn myös digitoimalla ja viemällä nettiin kaikki Pirtin Viestit vuodesta 1945 alkaen. Sivuilla www.haikolantalo.fi ovat nyt luettavissa muutamaa – ilmeisesti julkaisematonta – lukuun ottamatta kaikki lehdet.

Timo digitoi lisäksi kurssikuvia

1960-luvun lopulle saakka. Kuvat ja lehdet hän tallensi dvd-levykkeille. Niitä voi tilata Haikolasta. Hinta on 12 € + postimaksu.

Yhdistys on kiitollinen Timon merkittävästä työpanoksesta.

Timo harrastaa kirjoittamista. Hän on julkaissut jo useita romaaneja, viimeisimmän aivan hiljakkoin. Oheisen QR-koodin avulla pääsee lukemaan hänen ensimmäistään "Elben taru 1. Shamaanin oppilas".

Kerro

- mikäli et halua enää Pirtin Viesti -lehteä ja myös
- jos mieluummin kuin paperilehtenä luet Pirtin Viestin netistä aina huhti-toukokuussa ja marras-joulukuussa.

Ilmoita tästä vaikka sähköpostilla haikola@haikolantalo.fi tai puh. 013-430120, 045 1381648

Kohtavaaran luonto- ja historiapolku sekä näköalatorni

Lisätiedot, tarjoilut
ja kaukoputken vuokraus:
Opistontie 7, Nurmes, Kohtavaara,
puh. 013 430 120

www.haikolantalo.fi

TILAA PIRTIN VIESTI!

Tiedät, mitä Haikolassa tapahtuu!
Maksa tilausmaksu
10 eur.

Viestikohtaan tilaaja ja osoite,
muuten emme voi lehteä toimittaa!

LIITY JÄSENEKSI!

Jäseneksi liityt maksamalla
yhdistyksen vuosijäsenmaksun
20 euroa tai
pysyvän jäsenmaksun **200 euroa**
Viestikohtaan maksajan
nimi ja osoite.

TILINUMERO

Pielisen Osuuspankki, Nurmes
FI02 5299 0120 0478 72

PIRTIN VIESTI

NURMEKSEN EVANKELISEN OPISTON YSTÄVÄT RY:N LEHTI
73. vsk

Tämän numeron toimittivat
Haikolan talkoolaiset

Tilausmaksu 10 eur

Ilmestyy kaksi kertaa vuodessa

Osoite: Opistontie 7, 75970 Kohtavaara
Puh: 013 430 120, 045 138 1648

S-posti: haikola@haikolantalo.fi
www.haikolantalo.fi
Facebook Haikolan talo

Ulkoasu: Pohjois-Karjalan
Ilmoitusvalmistus Oy

Paino: PunaMusta Oy, Nurmes

ISSN: 1797-741x (painettu)
2489-3862 (verkkojulkaisu)